

PRVI DEO

OSNIVANJE I POSTANAK KLUBA

Fudbalski klub Ujedinjeni Srbi iz Čikaga, o svom osnivanju, razvijanju i poteškoćama. O svom dugogodišnjem upornom i marljivom radu, poredama i trofejima.

Fudbalski Klub Ujedinjeni Srbi, preko trideset godina beleži istoriju srpskog sporta na ovim prostorima. Od svog osnivanja, 1972. godine, pa do današnjih dana, mnogo toga se dogodilo u ovom klubu vredno pažnje i pohvale. Većina članova kluba spada u red vrlo uglednih i cenjenih Srba u Čikagu. Nekadašnji osnivači i fudbaleri, sada su u svojim zrelih godina, familijarni i uspešni ljudi u našoj sredini.

Zamolili smo ljude iz uprave FK, da za čitaoc Ogleдалa, ispričaju istoriju istoriju kluba od osnivanja do današnjih dana. Ljubazno su se odazvali, pa tako od ovog broja započinjemo feljron o FK Ujedinjeni Srbi iz Čikaga.

Naš prvi sagovornik dr. Branko Marinković, jedan je od osnivača, a ujedno i prvi blagajnik kluba, koji tu funkciju vrši i dan danas, ovako započinje svoju priču:

- Postojao je u to vreme u južnom Čikagu F.K. Juts - Mladost, gde su i naši momci sa severa išli da treniraju i igraju. Naravno to je bio veliki put

Prvi predsednik dr Živković i blagajnik dr Marinković

putovalo se na treninge i onda su fudbaleri došli na ideju da osnuju klub na severu Čikaga. Predložili su dr. Duška Živkovića, da organizuje osnivanje fudbalskog kluba. Duško, vrsni poznavalac fudbala, koji je svojevremeno bio odličan fudbaler imao je nesreću da kao student medicine, pred sam prelazak u prvu ligu polomi nogu i tako završi svoju fudbalsku karijeru. Pozvao je on sve ljubitelje fudbala u svoju kuću, a to su kasnije bili osnivači kluba. Na tom sastanku kod Duška Živkovića odlučeno je da formiramo klub, gde je Mile Stanojević istupio sa predlogom da se klub zove United

Na nedavno održanoj Srpskoj Olimpijadi u Milvokiju - Viskonsin, prvo mesto i titulu prvaka osvoje je F.K. Ujedinjeni Srbi iz Čikaga. Kada je ova sportska manifestacija u pitanju, treba reći da je ovaj isti klub inicijator i njen tvorac.

Na toj prvoj Srpskoj Olimpijadi u Čikagu, učestvovalo je 36 timova iz cele Amerike, svečanom banketu je prisustvovalo preko 600 omladinaca. Domaćini su bili pokojni bračni par, Slavko i Dragica Stoković, veliki srpski dobrotvori. - Sećam se - kaže doktor Marinković, da je tom prilikom Prota Jovan Todorović iz Indijane, izjavio da za svojih 50 godina, koliko je on u Americi, nikada nije video više omladine na jednom mestu.

Serbs, uz objašnjenje da United Serbs ima jedanaest slova tako da svaki igrač izade sa jednim slovom, a postrojeni svi zajedno noseće kompletno ime. To ime nosili smo sve dok Hrvati nisu počeli da se bune, pa je to izazvalo zabranu etničkih imena. Međutim mi smo im podvalili, uzeli smo US kao United States, što je nama ustvari bila skraćena za Unajted Serbs. Trajalo je to dve tri godine, dok Poljaci, pa i neki drugi etnički klubovi nisu doneli svoja imena, i naravno onda smo i mi vratili prvobitno celo ime, United Serbs - Ujedinjeni Srbi.

Našu osnivačku skupštinu održali smo februara 1972. godine u Holidej Inu u centru grada i pozvali smo sveštenike i sa jedne i sa druge strane (u to vreme je crkvene podele) da očitaju molitvu. Međutim, oni su uslovljavali da ukoliko dođe onaj drugi sa one strane, prvi neće doći i obratno. Tako da nijedan nije došao. Zamolili smo Majora Milutina Kostića, u to vreme, predsednika Srpske Bratske Pomoći Čikaga, pa je on očitao molitvu na početku naše prve godišnje Skupštine.

Koji su bili vaši ciljevi tada i na koje poteškoće ste nailazili?

- Naš cilj je bio da prikupimo svu našu omladinu i sa jedne i druge strane, bez obzira kojoj Crkvi pripadaju. Da te mlade ljude animiramo sportom kako ne bi izlazili po kafana-

ma, uzimali drogu i prihvatili druge negativnosti ulice. Zato smo i odlazili i igrali utakmice i na jednu i drugu stranu. Nas crkvena podela nije interesovala

Glavni problemi bili su finansijske prirode. Trebalo je održavati klub, kupiti dresove, naći terene za treninge... Taj problem smo probali da rešimo organizujući zabave sa igrankama i lutrijama i to opet, naizmenično u jednoj, pa u drugoj crkvi. A onda je pokojni Voja Marković, koji je bio u biznisu prodaje nekretnina, rešio da nam pomogne. Zahvaljujući njemu kupili smo zgradu, odnosno kuću. Tada su Doktor Živković, Dragan Karadžić, Bata Dobričanin i Mile Stanojević dali po \$500.00 za učešće i tako smo kupili zgradu na Montros ulici, za \$28.000.00 i došli do svojih prostorija. U prizemlju je bila prodavnica a na spratu dvosoban stan, pa je pokojni Voja dao i svoje radnike za preuređivanje prostorija. Tako su od

Osnivači U.S. na prvoj sednici: Dr. Dušan Živković - prvi predsednik kluba, dr. Branko Marinković - prvi i sadašnji blagajnik, Mile Stanojević, po čijem predlogu klub nosi ime, Milutin Kostić, Miki Knežević, Mladen Pavlović, Milan Filimonović, Rade Marković, Dule Popovac, Miki Nedić, Mićko Petrović, Nenad Mandić, Aca Reljić, Bata Dobričanin, Vasa Kostić, Mile Radovanović, Dule Vukobrat, Velimir Nikolić, Ljilja Kostić - prva sekretarica, Nada Nešković, Dragan Karadžić, Dr. Sveta Pajić, Bora Ivković, Vasa Kostić - prvi menadžer .

- Organizovali smo svakog meseca po jednu večeru, a imali smo i bilijar koji smo iznajmljivali i svake nedelje dobijali procenat od profita. Ta je pomagalo za struju i neke sitne rashode. Otplatu zgrade plaćali smo sa

Prva zvanična utakmica u dresovima: Crveno-plavo-beli, 1972. god.

Donji red (s leva na desno): L. Lazarević, V. Pavlović, S. Jovanović, B. Ristić, R. Janković, T.Premović

Gornji red (sleva na desno): R. Kašić, L. Lazarević, B. Petrović, D. Rakić, R. Marković, V. Nikolić, B. Desančić, D. Karadžić, M. Stanojević (kapiten),

izloga koje su zatvorili napravili plakare za kapute, napravili su muški i ženski taolet, u podrumu svlačionice pa čak i fantastičan bar. Mesečna odplata za zgradu bila je svega \$280.00- seća se dr. Marinković, jer je on od osnivanja kluba, pa sve do dana današnjeg blagajnik u klubu.

Vi ste blagajnik sa dugim stažom i prava osoba koja može da kaže kako ste održavali zgradu, plaćali mesečne otplate i ostale račune?

tom večerom za koju bi naše žene napravile nekoliko jela, gibanice i kolače, za svakim stolom za četvoro stavili bi i flašu vina. Ova večera bi po osobi bila \$10.00 i svaki put bi se sakupilo \$600.00 do \$800.00 dolara od tih večera. Sve je to bilo u redu dok je pokojni Voja bio živ. Na jednoj našoj sednici, u prostorijama na spratu, dobio je srčani udar koji nije preživeo. Nudili smo prostoriju na spratu "Srpskom akademskom klubu", za